

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év április hó 11. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt H. Gy. ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. év november hó 22. napján kelt 4.B.19/2018/50. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott tartózkodási helyeként rögzített címet kézbesítési címként jelöli meg, a vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén helyesen legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését *követő napon* bocsátható feltételes szabadságra.

A végzéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 2018. november 22. napján kihirdetett 4.B.19/2018/50. számú ítéletében H. Gy. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat). Ezért őt 2 év szabadságvesztésre ítélte, aminek végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Kimondta, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat az eljárás során felmerült 292.418,- forint bűnügyi költség viselésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésekor a felek a fellebbezés bejelentésére 3 munkanapot tartottak fenn, majd az ügyészség a vádlott terhére, a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének felemelése végett, a vádlott a büntetés enyhítése érdekében fellebbezést jelentett be. A védő részéről jogorvoslati nyilatkozatra nem került sor.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.39/2019/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a vádlott fellebbezését nem tartotta alaposnak. Jelezte, hogy a kizárólag a büntetés mértékét sérelmező fellebbezések okán korlátozott felülbírálatnak van helye, a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható. A törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem vétett, indokolási kötelezettségének a Be. 562.§ (2) bekezdésében írtaknak megfelelően eleget tett. A cselekmény minősítése törvényes. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és azok teljes körű értékelése mellett – a büntetési célokat messzemenően szem előtt tartva – indokoltan alkalmazott a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztést és rendelkezett annak próbaidőre történő felfüggesztéséről. A próbaidő tartamának megállapításakor azonban nem volt kellő tekintettel arra, hogy a vádlott nagy mennyiségű alkohol elfogyasztását követően, ittas állapotban bántalmazta a sértettet és, hogy alkoholfogyasztásával összefüggésben korábban is volt már büntetve. Minderre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.19/2018/50. számú ítéletét változtassa meg, a szabadságvesztés próbaidejét emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A vádlott fellebbezését nem indokolta.

A másodfokú bíróság a fellebbezések elintézésére a Be. 599.§ (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki, melyen az ügyész részt venni nem kívánt.

A vádlott a másodfokú nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Védője tájékoztatása szerint azon részt venni nem kívánt. Figyelemmel arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján az ügy a meghallgatása nélkül is befejezhető volt, távolmaradása a nyilvános ülés megtartásának akadályát nem képezte. (Be.599.§ (5) bek.)

A védő perbeszédében a próbaidő ügyész indítványnak megfelelő felemelését méltánytalannak tartotta. Védence élete rendeződött, állandó munkahellyel, rendszeres jövedelemmel rendelkezik. Élettársi kapcsolatban él, Gödöllőn lévő közös háztartásukban egy beteg gyermeket nevelnek. Felhívta a figyelmet arra is, hogy védence az alkoholfogyasztást maga ismerte el, az esetet megelőzően a sértettel – aki agresszív, kötekedő személy – baráti kapcsolatban volt, korábban az életét is megmentette, amikor mások bántalmazták és mentőt/orvost hívott hozzá. Mindezek alapján elsődlegesen a büntetés enyhítését másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezések egyik irányban sem alaposak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást, figyelemmel a jogorvoslati nyilatkozatok tartalmára, azaz arra, hogy az ügyészség és a vádlott a fellebbezését egyaránt a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára alapította, a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében kizárólag a fellebbezéssel érintett büntetést kiszabó részében bírálta felül, így a tényállás megalapozottsága a felülbírálat tárgyát nem képezte.

A Be. 590.§ (5) bekezdése alapján azonban az ítélőtábla vizsgálta az elsőfokú bíróság eljárását, azt, hogy a Be. 607.§ (1) és 608.§ (1) bekezdésében írt hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértések megvalósultak-e, a bűnösségre vont következtetés okszerű-e, a bűncselekmény minősítése az anyagi jogszabályokkal összhangban álló-e.

A Be. 590.§ (7) bekezdése alapján hivatalból került sor az egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező ítéleti rendelkezések – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és a feltételes szabadságra vonatkozó, továbbá a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezések – felülbírálatára.

Ennek során az ítélőtábla megállapította, hogy a büntetőeljárás megszüntetésének Be. 567. § (1) és (2) bekezdésében írt okai nem állnak fenn, a törvényszék a Be. 607.§ (1) és a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabályt nem sértett.

A bejelentett fellebbezések korlátozott voltára figyelemmel a másodfokú bíróság a Be.591.§ (2) bekezdés a) pontjában írtak szerint nem vizsgálhatta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

Az ítélet személyi része körében tett megállapítások azonban a tényállásnak a Be. 561.§ (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel nem részei, ekként korlátozott fellebbezés esetén is helyesbíthetők. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott előzményi elítélésével kapcsolatban rögzített adatokat az ügyiratok és a bűnügyi nyilvántartás alapján annyiban helyesbíti, illetve egészíti ki, hogy a Gödöllői Járásbíróság a vádlottat 180 napi tétel, 2000,- forint egy napi tétel

összegű összesen 360.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte. A bűncselekmény elkövetési ideje: 2014. június 02. napja.

A vádlott havi jövedelmére tett elsőfokú megállapítást illetően a bizonyítékra utalást („a vádlott elmondása szerint”) mint oda nem illőt mellőzi.

Itt utal a másodfokú bíróság arra, hogy a védő által a másodfokú nyilvános ülésen előadott a vádlott személyi körülményeiben bekövetkezett változásokat a vádlott megjelenésének és körülmények okirattal történt igazolása hiányában értékelni nem tudta. Ennek azonban figyelemmel arra, hogy a büntetés és felfüggesztés próbaidejének tartama egyaránt a törvényi minimumban került meghatározásra, továbbá, hogy az enyhítő szakasz (Btk. 87.§) alkalmazását a védő által előadottak elfogadásuk esetén sem alapoznák meg, az ügy befejezésére kihatása nem volt.

Az elsőfokú bíróság az alapul vehető tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekmény jogi minősítése is törvényes, helytálló a vádlottnak a bűncselekmény lehetséges eredménye tekintetében fennálló eshetőleges szándékára levont következtetése is.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék jórészt feltárta és megfelelően értékelte. Az ittas elkövetés súlyát azonban növeli, hogy a bűncselekmény elkövetését megelőzően a vádlott igen jelentős mennyiségű alkoholt fogyasztott, továbbá, hogy korábbi elítélésére is alkoholfogyasztásával összefüggésben, igaz nem hasonló jellegű bűncselekmény miatt került sor. További súlyosító körülmény, hogy az irányadó tényállás szerint a személy elleni erőszakos bűncselekmény motívum nélküli, az elkövetés módja durva, garázda jellegű.

A cselekmény kísérleti szakban rekedésére figyelemmel az elsőfokú bíróság a fenti hiányosságok ellenére is helyesen választotta meg a büntetés nemét, és annak mértéke is helyes és törvényes, kellő visszatartó erőt biztosít.

A korábban egy alkalommal, járművezetés ittas állapotban vétsége miatt büntetett, rendezett életvitelű vádlott esetében alappal következtetett arra is, hogy a büntetés célja a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhető.

Ugyan a vádlott előzményi elítélése és az annak alapját képező bűncselekmény alkoholfogyasztással való összefüggése az elsőfokú ítélet kihirdetése idején indokolhatta volna némileg hosszabb próbaidő megállapítását, az elsőfokú ítélet kihirdetésétől is eltelt közel fél évre és arra, hogy az elkövetéstől számítva az időmúlás immár a három esztendő is meghaladja a másodfokú bíróság a kétségtelenül a törvényi minimumban meghatározott két évi próbaidő lényeges felemelésére irányuló ügyészi fellebbezést nem osztotta.

A vádlott előzményi elítélésének alapját képező bűncselekmény elkövetése (2014. június) és a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetése között eltelt időből, továbbá abból, hogy a vádlottal szemben újabb büntetőeljárás az időközben eltelt három év alatt nem indult, a vádlott italozó életmódjára, személyének fokozott társadalomra veszélyességére és ezzel összefüggésben a próbaidő felemelésének szükségességére alapos következtetés már nem vonható.

A kifejtettekből következően az ügyész súlyosítást célzó, illetve a vádlott enyhítésre irányuló fellebbezése egyaránt nem vezethetett eredményre.

Hivatalból vizsgálta a másodfokú bíróság az ismert alkotmánybírósági határozatok előírását figyelembe véve (8/2015.(IV. 17.) AB határozat, és 3102/2018. (IV. 9.) AB határozatok) az ún. előzetes mentesítés lehetőségét, azonban úgy ítélte, hogy arra a felelősségét az eljárás során végig vitató, jelentős tárgyi súlyú, erőszakos bűncselekményt alkoholfogyasztással összefüggésben elkövető vádlott nem érdemes.

Mindezek alapján az ítélebála a törvényszék elsőfokú ítéletét a Be.604. § (1) bekezdés a) pontja, közelebbről a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagya azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően akként helyesbítette, hogy a vádlott a szabadságvesztésből annak végrehajtása elrendelése esetén a büntetés kétharmad részének a kitöltését *követő napon* bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott tartózkodási helyként rögzített címet – miután az a vádlott tényleges tartózkodási helyétől eltér – a Be.10.§ (1) bekezdés 10. pontjára figyelemmel kézbesítési címként jelölte meg.

A másodfokú bíróság végzésével szembeni fellebbezés Be. 615.§ (1) és (2) bekezdésében írtak folytán kizárt.

Budapest, 2019. év április hó 11. napján

Dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
előadó bíró

Dr. Biró Emese s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző